

Hasła:

Dla kogoś, kto służy Panu, najważniejsze jest to,
że musi on zobaczyć Boże wizje.
Poddani wizjom od Boga, zdążamy ku Bożemu przeznaczeniu,
a nasze życie podlega kierowaniu zgodnie z Bożą ekonomią.

Bóg potrzebuje grona żywych stworzeń,
które mogą się ze sobą koordynować
jako jedna zbiorowa całość, zbiorowy Chrystus,
ze względu na Jego wyraz, poruszanie i zarządzanie.
Ich koordynacja nie przebiega w nich samych, ale w Bogu
i dzięki boskiej mocy, sile oraz łasce.

W stosunku do Pana musimy utrzymywać przejrzyste niebo,
czyli mieć z Nim przejrzystą społeczność.
Mieć tron ponad przejrzystym niebem to pozwalać Bogu,
by zajmował najwyższe i najbardziej zaszczytne miejsce
w naszym chrześcijańskim życiu.

W wyniku ukrzyżowania, zmartwychwstania
i wniebowstąpienia Pan Jezus został osadzony na tronie,
a będąc Pionierem i Poprzednikiem, uutorował drogę do tronu,
przetarł szlak do tronu, byśmy mogli tędy pójść;
w ten sposób Bóg wypełni swoje pragnienie –
zaprowadzi nas na tron.

Poselstwo siódme

Szczyt duchowego doświadczenia – przejrzyste niebo i ponad nim tron

Wersety biblijne: Ez 1:22–28; Obj 4:2; 1 Krl 22:19; Iz 6:1; Dn 7:9–10.

I. „Nad głowami żywych istot było coś w kształcie sklepienia, błyszczącego jak straszliwy kryształ, rozciągniętego w górze nad głowami” – Ez 1:22:

A. Nad głowami czterech żywych stworzeń rozpościera się firmament, przestrzeń, który zwiemy niebem.

B. Niebo nad żywymi stworzeniami podobne jest do wielkiego sklepienia ze straszliwego kryształu, wskazującego, że nad nimi rozciągało się przejrzyste, otwarte niebo:

1. Mają one dogłębną społeczność z Panem w aspekcie pionowym, a także przejrzystą społeczność pomiędzy sobą w aspekcie poziomym; zakres ich społeczności jest rozległy i trwały – 1 J 1:3, 6–7; 1 Kor 1:9.

2. Gdy osiągniemy taki szczyt – rozpostarte nad nami niebo, przejrzyste, otwarte i trwałe – nic nie będzie stało na przeszkodzie pomiędzy nami a Bogiem, a także pomiędzy nami a innymi.

C. To, jakie niebo rozciąga się nad nami, chrześcijanami, zależy od naszego sumienia; nasze sumienie jest podłączone do naszego nieba – Rz 9:1; 2 Kor 1:12:

1. W stosunku do Pana musimy utrzymywać przejrzyste niebo, czyli mieć z Nim przejrzystą społeczność – 1 J 1:3, 6.

2. Jeśli nasze niebo ma być przejrzyste, musimy uporać się z wszelkimi urazami bądź potępieniem w sumieniu – Dz 24:16.

3. Gdy pomiędzy nami a Panem nic nie będzie stało na przeszkodzie, nasze niebo będzie krystalicznie przejrzyste i będziemy mieli sumienie nie tylko dobre, lecz także czyste – 1 Tm 1:5, 19; 3:9; 2 Tm 1:3; por. Mt 5:8; Prz 22:11; 2 Tm 2:22.

II. „A pod sklepieniem, prosto, jedno ku drugiemu, rozpościerały się ich skrzydła. Każde miało inne dwa skrzydła zakrywające ciało z jednej strony i z drugiej” – Ez 1:23:

- A. Cztery żywe stworzenia rozpościerały dwa skrzydła, żeby się koordynować; wskazuje to, że jeśli nad nami rozpościera się przejrzyste, otwarte i trwałe niebo, możemy mieć całkowicie otwartą koordynację, bez wypaczeń.
- B. Dwa skrzydła służyły żywym stworzeniom za okrycie, co pokazuje, że w koordynacji nie powinniśmy eksponować siebie, lecz ukrywać się pod Pańską łaską — 2 Kor 3:5–6; 12:9; Flp 3:3.

III. „Słyszałem szum ich skrzydeł jak szum wielkich wód, jak głos Wszechmocnego, jak hałas tłumu, jak wrzawa wojska” — Ez 1:24a:

- A. Głos nie jest głosem pojedynczej istoty; jest silny jak szum wielkich wód:
 1. Głos pochodzi ze skrzydeł, które są ze sobą połączone.
 2. Głos świadectwa dowolnego kościoła miejscowego nie powinien być głosem pojedynczego wierzącego; musi to być głos zbiorowego, skoordynowanego ze sobą ciała, głos pochodzący z właściwej koordynacji — por. Dz 2:14.
- B. Głos zbiorowego ciała staje się głosem Wszechmocnego, głosem samego Boga.
- C. Głos ten jest również głosem wojska staczającego bitwę za Bożą ekonomię — por. 2 Tm 4:7.

IV. „A gdy stanęły, opuściły swoje skrzydła. I było słyhać głos znad sklepienia, które było nad ich głowami. Gdy stanęły, opuściły swoje skrzydła” — Ez 1:24b-25:

- A. Gdy żywe stworzenia usłyszały głos z przejrzystego nieba nad ich głowami, zatrzymały się i opuściły skrzydła:
 1. Wskazuje to, że wiedzą one nie tylko, jak mówić i wydawać głos, lecz także jak słuchać głosu Bożego — 1 Krl 19:11–12; por. Wj 21:5–6; Iz 50:4–5; Łk 10:38–42.
 2. Kiedykolwiek słuchają one głosu Bożego, przestają się ruszać, stają nieruchomo i opuszczają skrzydła.
 3. Wiedzą, jak dzięki poruszaniu się wydawać głos, i jak dzięki zatrzymywaniu się słuchać głosu Bożego.
 4. W duchowych rzeczach widzenie zależy od słuchania; słuchanie jest czymś głębszym od widzenia i bardziej osobistym — Obj 2:7a; 1:10, 12; Iz 50:4–5; Mt 18:15–17.
- B. Przejrzyste i otwarte niebo, przemawianie dla Pana i słuchanie Go – wszystko to jest sprawą społeczności — 1 J 1:7:

1. Prawdziwa społeczność wiąże się z prawdziwą koordynacją.
2. Gdy mamy społeczność z Bogiem i ze sobą nawzajem, zaistnieje pośród nas prawdziwa koordynacja; będziemy wówczas mogli przemawiać dla Boga, a także w cichości słuchać Jego przemawiania.

V. Musimy mieć wizję tronu Bożego, żeby służyło to boskiemu zarządzaniu we wszechświecie – Obj 4:2; 5:1; 6:16; 7:9; 8:3; 21:5; Dn 7:9–10:

- A. Księga Objawienia odsłania Boże powszechne zarządzanie, objawiając fakt, że wszechświat funkcjonuje w oparciu o Boże zarządzanie – 4:2, 5.
- B. Tron w Księdze Objawienia 4 – 5 to tron boskiej władzy:
 1. Boży tron odnosi się do Bożego zarządzania, które jest kwestią Bożej ekonomii – Ef 1:10; 3:9.
 2. Tron jest ukryty za kulisami i sprawuje władzę ponad wszystkimi i wszystkim – Iz 6:1; 1 Krl 22:19.
 3. Wszystko w dzisiejszej sytuacji świata jest wynikiem decyzji podjętej na tronie; bez decyzji podjętej na Bożym tronie nic nie może się wydarzyć – Hi 1:6–12; 2:1–6; Łk 22:31–32.

VI. Szczyt duchowego doświadczenia to przejrzyste niebo i tron ponad nim – Ez 1:26–28:

- A. Tron jawi się centrum wszechświata i jest to miejsce, w którym przebywa Bóg – Obj 4:2:
 1. Pańska obecność zawsze towarzyszy tronowi i nigdy nie można jej od tronu oddzielić.
 2. Pański tron znajduje się nie tylko w trzecim niebie, lecz także w naszym duchu; dlatego tron ten jest zawsze z nami – Hbr 4:12, 16 i przyp. 16¹.
- B. Jeżeli będziemy mieli przejrzyste niebo, będzie na nim tron i spontanicznie poddamy się panowaniu i władaniu tronu.
- C. Gdy Bóg ma w nas tron, oznacza to, że znajduje się w nas na pozycji, która umożliwia Mu panowanie.
- D. Mieć tron ponad przejrzystym niebem to pozwalać Bogu, by zajmował najwyższe i najbardziej zaszczytne miejsce w naszym chrześcijańskim życiu.

- E. W duchowym doświadczeniu osiągnięcie stanu, w którym mamy tron ponad przejrzystym niebem, oznacza, że we wszystkim całkowicie podlegamy - Bożej władzy i zarządzaniu.
- F. Im bardziej przejrzyste jest niebo, tym więcej podlegamy tronowi; im więcej mamy przejrzystej społeczności z Panem, tym bardziej będziemy poddani Jego władzy – por. Obj 22:1.
- G. Jeśli mamy tron ponad przejrzystym niebem, jesteśmy wielce ubłogosławieni i za to błogosławieństwo powinniśmy oddawać Bogu cześć.
- H. Dzisiaj nie tak wielu wierzących prowadzi życie, w którym całkowicie poddaje się Bożej władzy:
 1. Rozprawianie się z sumieniem ma na celu wyprowadzić nas spod ludzkich rządów i wprowadzić pod władanie sumienia, a ostatecznie pod Bożą władzę, żeby On bezpośrednio nami władał.
 2. W swoim pełnym zbawieniu Bóg pragnie nas odzyskać w kwestii boskiego władania, żebyśmy żyli przed Bogiem w prostocie i byli poddani Jego bezpośredniej władzy.
 3. Być poddanym Bożemu władaniu to żyć dzięki intuicji ducha.
 4. Im więcej Bóg nami włada, tym większego nabieramy znaczenia i stajemy się szlachetniejsi.

VII. Dzięki tronowi Bóg nie tylko nami włada, lecz także realizuje swój odwieczny zamysł – 4:11; Rz 8:28; Ef 1:9, 11; 3:11:

- A. Bóg jest Bogiem zamysłu i ma wolę zgodną ze swoim upodobaniem – 1:5, 9.
- B. W swojej ekonomii Bóg zarządza wszechświatem, by wypełnić swój zamysł – Obj 4:11.
- C. Jeśli w swoim duchowym życiu mamy tron, Bóg nie tylko będzie nad nami panował, lecz także wypełni swój zamysł w nas, wobec nas i przez nas – 2 Tm 1:9.
- D. Jeśli chcemy, by Boży zamysł i plan w nas i wobec nas się zrealizowały, musimy poddać się tronowi.

VIII. Jedyną władzą w kościele jest tron ponad przejrzystym niebem – Mt 28:18–19; 20:20–28:

- A. W kościele nie panuje ludzka władza – 23:11; 20:25–27.
- B. Zamiast próbować panować nad innymi, unizmy się i pozostańmy pod przejrzystym niebem, nad którym stoi tron.

- C. Jeżeli będziemy przebywali pod przejrzystym niebem, ponad którym stoi tron, wówczas będziemy mieli autentyczną władzę — 2 Kor 10:8; 13:10.
 - D. Nasza waga przed Bogiem odpowiada temu, do jakiego stopnia podlegamy Jego władzy; im bardziej jesteśmy poddani tronowi, tym bardziej rośnie nasza waga.
- IX. W Księdze Ezechiela 1:26 „podobieństwo tronu” to „coś z wyglądu jak kamień szafirowy”:**
- A. Kamień szafirowy jest koloru niebieskiego — kolor ten wskazuje na sytuację i stan Bożej obecności — Wj 24:10.
 - B. Tron podobny do kamienia szafirowego wskazuje na Bożą obecność w niebiańskiej sytuacji.
 - C. Jeśli mamy Boży tron, który stoi ponad przejrzystym niebem, znajdziemy się w niebiańskiej sytuacji: będziemy nosić wygląd kamienia szafirowego i cieszyć się niebiańską sytuacją, atmosferą i niebiańskim stanem Pańskiej obecności.
 - D. Obchodzi nas wyłącznie Pańska obecność i nic poza tym; innymi słowy, obchodzi nas tylko przejrzyste niebo i tron nad nim.
- X. Tron, który stoi w niebiosach, jest przekazywany ziemi przez żywe stworzenia i wraz z nimi — Ez 1:5, 26:**
- A. Gdziekolwiek one są, tam jest i tron, a gdziekolwiek one idą, tron za nimi podąża.
 - B. W ten sposób tron w niebiosach staje się jedno z ziemią, ponieważ jest jej przekazywany — Mt 6:10; 16:19; 18:18.
 - C. Dzisiaj musi panować taka sytuacja pośród kościołów miejscowych, taka sytuacja wśród zwycięzców oraz taka sytuacja i stan w naszym codziennym chrześcijańskim życiu.

Poselstwo ósme

Człowiek na tronie

Wersety biblijne: Ez 1:26–27; Rdz 1:26; Dz 7:56; Flp 2:9–11;
Hbr 2:9; 6:20; Obj 3:21; Rz 5:17, 2.

I. W Biblii zawarta jest tajemnicza myśl o więzi łączącej Boga z człowiekiem – Rdz 1:26; 1 J 3:2b; Obj 4:3a; 21:11b:

- A. Biblia objawia podobieństwo pomiędzy Bogiem a człowiekiem, jakie istnieje w ich obrazach i wizerunkach – Rdz 1:26; 18:2–13; Dn 7:13–14; Dz 7:56; Rz 5:14; 8:29; Kol 1:15; 2 Kor 3:18; Flp 3:21; 1 J 3:2b; Obj 4:3a; 21:11b.
- B. Człowiek nie został stworzony według własnego rodzaju; Bóg stworzył człowieka według Bożego rodzaju – Rdz 1:26–27.
- C. Bóg stał się człowiekiem, by doprowadzić do powstania rodzaju Boga-człowieka; my, wierzący w Chrystusa, jesteśmy rodzajem Boga-człowieka, Bogiem-człowiekiem – J 1:1, 12–14; 12:24.
- D. Bóg pragnie stać się taki sam jak człowiek i uczynić człowieka takim samym jak On – 1 J 3:2b:
 - 1. Bóg zamyślił wbudować się w Chrystusie w nas i uczynić siebie takim samym jak my jesteśmy oraz uczynić nas takimi samymi jak On jest – Ef 3:17a.
 - 2. Boża ekonomia polega na tym, by uczynić Boga człowiekiem, a nas, stworzone istoty – Bogiem – żeby On był Bogiem, który stał się człowiekiem, a my byli ludźmi, którzy stali się Bogiem.

II. W Księdze Ezechiela 1:26 Ten, który zasiada na tronie, ma wygląd człowieka:

- A. Ten, który zasiada na tronie, jest nie tylko Bogiem, lecz także człowiekiem; jest Bogiem-człowiekiem, człowiekiem-Bogiem, zespoleniem Boga z człowiekiem – Dz 7:56.
- B. Dwojakie znaczenie ma to, że Ten, który zasiada na tronie, wygląda jak człowiek:
 - 1. Księga Ezechiela 1:26 łączy się z Księgą Rodzaju 1:26:
 - a. Bóg stworzył człowieka na swój obraz, by ten Go wyrażał, i obdarzył władzą, by Go reprezentował; było to zgodne z Jego zamysłem – w. 26–27; Ef 3:11.

- b. Bóg stworzył człowieka na swój obraz i podobieństwo, ponieważ zamyślił, że człowiek przyjmie Go jako życie i Go wyrazi – Rdz 1:26–27; 2:9.
 - c. Bóg dał człowiekowi panowanie, ponieważ zamyślił, że ujarzmi on Jego wroga, szatana, i odzyska ziemię oraz sprowadzi na nią Boże królestwo – 1:26, 28; Mt 6:10, 13.
2. W wyniku wcielenia Bóg stał się człowiekiem; żył, zmarł, zmartwychwstał i wstąpił na niebiosy jako człowiek; teraz Ten, który zasiada na tronie, wciąż jest człowiekiem – J 6:62; Dz 7:56.
- C. Wygląd człowieka, który zasiada na tronie, ma dwa aspekty; Jego górna część, od bioder w górę, wyglądała jak elektrum, dolna zaś część, od bioder w dół – jak ogień – Ez 1:27:
- 1. Górna część symbolizuje Jego naturę i usposobienie; zgodnie ze swą naturą i swym usposobieniem Ten, który zasiada na tronie, wygląda jak elektrum.
 - 2. Dolna część służy poruszaniu; jej wygląd ognia, od bioder w dół, symbolizuje wygląd Pana w Jego poruszaniu.
- III. W wyniku ukrzyżowania, zmartwychwstania i wniebowstąpienia, Pana Jezusa osadzono na tronie – Dz 2:36; Flp 2:5–11; Hbr 2:9:**
- A. Bóg zawsze był Panem, ale teraz człowiek zasiada na tronie jako Pan – Obj 4:2–3; 5:6.
 - B. Gdy Pan Jezus został ukrzyżowany i pogrzebany, Bóg wskrzesił Go i posadził po swojej prawicy oraz uczynił Panem całego wszechświata – Flp 2:9–11:
 - 1. Jako Bóg Pan był Panem przez cały czas (Łk 1:43; J 11:21; 20:28), ale jako człowiek został uczyniony Panem we wniebowstąpieniu, gdy wniósł swe człowieczeństwo w Boga w swoim zmartwychwstaniu; we wniebowstąpieniu uczyniony został Panem wszystkich, by ich wszystkich pojąć (Dz 2:33, 36; 3:15; 10:36).
 - 2. Jezus, wywyższony przez Boga, Władca królów ziemi, jest Władcą nad wszystkimi, którzy mają władzę; jest naczelnym Władcą w boskich rządach, żeby wypełnić odwieczny Boży plan – Obj 1:5.
 - C. Pan, Pionier i Poprzednik, przetaił szlak do tronu, powiodł nas drogą do tronu – Hbr 6:20; 2:10:

1. Stał się człowiekiem i jako człowiek wstąpił na tron — Obj 3:21.
2. Wskazuje to, że jest On nie tylko człowiekiem przeznaczonym do tronu; również przetarł szlak, byśmy mogli tędy pójść.
3. Bóg zamyślił, że wprowadzi nas do chwały i posadzi na tronie — 22:3–5.

IV. Bożym zamysłem jest pracować nad człowiekiem po to, by człowiek mógł zasiąść na tronie — Ps 8:4–8; Obj 3:21:

- A. Umysł Boga kieruje się na człowieka; On chce, by człowiek Go wyrażał i sprawował Jego władzę — Ps 8:4, 6; Rdz 1:26.
- B. Bóg pragnie przejawiać się przez człowieka i przez niego panować.
- C. Bożym celem jest wprowadzić nas na tron; Bóg pragnie uczynić nas ludem tronu:
 1. Bóg nie będzie zaspokojony, dopóki nie zasiądziemy na tronie; nie może otrzymać pełnej chwały, dopóki nie doprowadzi nas do tronu — Obj 22:3–5.
 2. Boże królestwo nie przyjdzie w pełni, dopóki nie zasiądziemy na tronie.
 3. Boży wróg nie zostanie ujarzmiony, dopóki nie zasiądziemy na tronie.
- D. Bóg pragnie wprowadzić nas na tron z powodu buntu szatana przeciwko Bożemu tronowi — Iz 14:12–14:
 1. Największą trudnością, jaką Bóg napotyka we wszechświecie, jest to, że zbuntowane siły sprzeciwiają się Jego tronowi i nacierają na niego.
 2. Szatan zbuntował się przeciwko Bożemu tronowi, ponieważ próbował wywyższyć własny tron, wtrącając się w ten sposób w Bożą władzę.
 3. Od czasu buntu szatana aż do teraz trwa spór o władzę; dużo z tego, co dzieje się dzisiaj na ziemi, jest wyrazem oporu, jaki szatan stawia Bożemu tronowi.
 4. Bóg zamyślił, że zrzuci szatana i odkupi wielu z tych, których on wziął do niewoli, oraz wprowadzi ich na swój tron — Obj 3:21.
 5. Bóg musi zdobyć takich ludzi, by sprawować przez nich swoją władzę i zaprowadzić na ziemi swoje królestwo — 11:15; 12:10.

6. Powinniśmy pragnąć panować – sprawować władzę dla Boga – i radować się błogosławieństwem, jakim jest panowanie dla Niego – 20:4, 6.
- E. Zwycięzcy zasiądą na tronie z Chrystusem jako Jego współkrólówie – 3:21:
1. Chrystus zasiada na tronie i oni również zasiądą na tronie.
 2. Chrystus na wszelką władzę, zwycięzcy zaś mają w tej władzy udział i będą panować nad narodami – Mt 28:18; Obj 2:26–27.
- V. Aby wprowadzono nas na tron, musimy doświadczać człowieczeństwa Jezusa wraz z jego cnotami i królować w życiu – Ef 4:1–2, 20; Mt 11:29; Rz 5:17, 21:**
- A. Jeśli mamy mieć właściwe ludzkie cnoty, potrzebujemy człowieczeństwa Jezusa – Ef 4:1–2:
1. My, wierzący, mamy Chrystusa wraz z wszelkimi Jego ludzkimi cnotami, który mieszka w nas i jest naszym człowieczeństwem – Kol 1:27:
 - a. Każdy aspekt naszego codziennego postępowania powinien być dopasowany do człowieczeństwa Pana w naszym duchu – Rz 8:4.
 - b. Gdy żyjemy pod Pańskimi rządami i doświadczamy człowieczeństwa Chrystusa, nigdy nie zabraknie nam zrównoważenia; przeciwnie, wszystko będzie miało właściwe proporcje.
 2. Musimy jeść Chrystusa jako ofiarę z pokarmów, żeby stać się powieleniem Chrystusa i prowadzić życie Boga-człowieka – Kpł 2:9–10; 6:14–18; Łk 22:19; J 6:57; 1 Kor 10:17.
- B. Pełne Boże zbawienie służy temu, byśmy królowali w życiu dzięki obfitości łaski i daru sprawiedliwości – Rz 5:17, 21:
1. Zostaliśmy odrodzeni dzięki boskiemu, duchowemu, niebiańskiemu, królewskiemu życiu; życie to uzdalnia nas do królowania – J 3:3–6.
 2. W doświadczeniu królowanie w życiu oznacza pozostawanie pod panowaniem boskiego życia:
 - a. Chrystus jest wzorem królowania w życiu przez to, że przebywa pod panowaniem boskiego życia Ojca – Mt 8:9; J 18:11; Flp 2:8.

- b. Gdy panuje nad nami boskie życie, mamy poczucie, że wprowadzono nas na tron jako królów, byśmy królowali nad wszystkim – Rz 5:17.
- 3. Królować w życiu to przewycięzać, ujarzmić szatana, świat, grzech, ciało, własne „ja”, wszelką niesubordynację i wszelkie okoliczności w naszym życiu oraz nad tym wszystkim władać – 8:35, 37.
- 4. Jeśli mamy królować w życiu, musimy nieustannie przyjmować obfitość łaski, pełnię radowania się Bogiem – 5:17, 21:
 - a. Wciąż na nowo musimy przychodzić do boskiego źródła i otwierać się w głębi swej istoty, by napępniać się Bogiem jako łaską – Hbr 4:16.
 - b. Im więcej otrzymujemy obfitości łaski, tym bardziej królowujemy w życiu – J 1:16; Rz 5:17, 21.

Poselstwo dziewiąte

Tęcza — zwieńczenie

doświadczenia życia chrześcijańskiego i życia kościoła

Wersety biblijne: Ez 1:28; Rdz 9:13; Obj 4:2–3; 10:1; 21:19–20.

I. Tęcza jest znakiem Bożej wierności w zachowywaniu przymierza — Rdz 9:8–17:

A. „Łuk mój kładę na obłoku, aby był znakiem przymierza między mną a ziemią” — w. 13:

1. Aby zagwarantować ludziom, że nigdy już nie będzie potopu, który zglądzi ich i ziemię, Bóg zawarł przymierze z Noem, jego nasieniem i każdym zwierzęciem — w. 9–17.
2. Tęcza jest znakiem, że to Bóg ustala przymierze i go dotrzymuje; ogłasza, że Bóg dotrzyma swego przymierza.
3. Tęcza, znak Bożego przymierza, symbolizuje Bożą wierność; Boża wierność jest tęczą — 1 Kor 1:9; 1 J 1:9:
 - a. Sam Bóg jest wiernością i jest wierny swemu słowu — 1 Kor 10:13; 1 Tes 5:23–24.
 - b. Boża wierność nas oszczędziła i teraz mamy tęczę — znak Jego wierności.

B. „A tęcza dokoła tronu — podobna z wyglądu do szmaragdu” — Obj 4:3:

1. Bóg jest Bogiem życia (jaspis) i odkupienia (karneol) — w. 3:
 - a. Tęcza dokoła tronu symbolizuje, że jest On Bogiem zawierającym przymierze, wiernym Bogiem, który dotrzyma swego przymierza, gdy będzie wykonywał sąd nad ziemią — w. 3.
 - b. Bóg zachowa część ludzkości ku swej chwale — będą to narody na nowej ziemi — 21:24, 26.
2. Tęcza dokoła tronu przypomina z wyglądu szmaragd — 4:3:
 - a. Szmaragd to kamień szlachetny, którego trawistozielony kolor symbolizuje różne rodzaje życia na ziemi.
 - b. Wskazuje to, że podczas wykonywania sądu nad ziemią, Bóg będzie pamiętał o swoim przymierzu i oszczędzi niektóre rodzaje życia na ziemi, co daje do zrozumienia Księga Rodzaju 9:11.

C. „I ujrzałem innego potężnego anioła [Chrystusa], jak zstępował z nieba, przyobleczony w obłok, i tęcza była nad jego głową” – Obj 10:1:

1. Tutaj tęcza wskazuje, że wykonując sąd na ziemi, Chrystus dotrzyma przymierza dotyczącego ziemi, które Bóg zawarł z Noem – Rdz 9:8–17.
2. Tęcza wskazuje również, że Chrystus wykona sąd według Boga, który zasiada na tronie z tęczą dokoła niego, Boga wiernego i dotrzymującego przymierza – Obj 4:2–3.

II. Doświadczanie życia chrześcijańskiego i życia kościoła znajduje zwieńczenie w postaci tęczy – Ez 1:28; Obj 4:3; 10:1; 21:19–20:

A. Odwieczny Boży zamysł polega na wbudowaniu się w nas w Chrystusie, który jest naszym życiem i wszystkim, żebyśmy mogli obierać Go za swoją osobę, żyć Nim i Go wyrażać; takie pragnienie Bóg ma w swym sercu i na tym koncentruje się Biblia – Ef 1:9; 3:11, 16–17a; Flp 1:20–21a:

1. Centralne dzieło Boga polega na wbudowaniu się w nas w Chrystusie, uczynieniu nas jedno z Nim, żeby zaistniał Jego zbiorowy wyraz – Ga 4:19; Ef 3:17a.
2. Na koniec Trójjedyny Bóg i odkupione człowieczeństwo złączą się, scalą, zjednoczą, i zbudują w jedną całość – Nową Jerozolimę – Obj 21:2, 10; 3:12.

B. Zgodnie z Bożym planem początkiem duchowych rzeczy, objawionych w pierwszym rozdziale Księgi Ezechiela, jest wiatr, a zwieńczeniem – tęcza – w. 4, 28:

1. W wyniku tego, że mamy przejrzyste niebo z tronem i doświadczamy człowieka mającego wygląd elektrum i trawiącego ognia, będziemy wyglądali jak tęcza – w. 26–28.
2. Tęcza to jasność wokół człowieka zasiadającego na tronie; jasność ta symbolizuje splendor i chwałę wokół Pana na tronie – w. 28.

C. Można uznać, że tęcza powstaje z połączenia trzech podstawowych kolorów – niebieskiego, czerwonego i żółtego:

1. Kolor niebieski, kolor szafirowego Bożego tronu, oznacza Bożą sprawiedliwość; czerwony, kolor uświęcającego ognia, oznacza Bożą świętość; a żółty, kolor elektrum, oznacza Bożą chwałę – Rz 1:17; 3:21; 10:3; 6:19, 22; 3:23; 8:18, 21; 1 Kor 1:30.

2. Sprawiedliwość, świętość i chwała to trzy boskie przymioty, które trzymają grzeszników z dala od Boga — Rdz 3:24:
 - a. Miecz do zabijania wskazuje na Bożą sprawiedliwość (por. Lam. 3:42–43; Rz 2:5), ogień oznacza Bożą świętość (Pwt 4:24; 9:3; Hbr 12:29), a cherubin — Bożą chwałę (Ez 9:3; 10:4; Hbr 9:5).
 - b. Ponieważ upadły człowiek nie mógł wypełnić wymagań Bożej sprawiedliwości, świętości i chwały, nie pozwolono mu mieć styczności z Bogiem, który jest drzewem życia, dopóki Chrystus nie wypełnił tych wymagań dzięki swej wszechzawierającej śmierci na krzyżu; w ten sposób otworzył On dla nas nową i żywą drogę, byśmy weszli do świętego świętych i spożywali Chrystusa jako drzewo życia — 10:19–20; Obj 22:14.
3. Pan Jezus umarł na krzyżu, by zaspokoić wymogi Bożej sprawiedliwości, świętości i chwały, a teraz w zmartwychwstaniu jest naszą sprawiedliwością, świętością i chwałą — 1 Kor 1:30:
 - a. Sprawiedliwość pochodzi od Boga i służy Jego zarządzaniu (Ps 89:15a; 97:2; Iz 32:1); teraz w Chrystusie stajemy się sprawiedliwością Bożą (2 Kor 5:21).
 - b. Stajemy się święci jak Bóg jest święty (1 P 1:15–16), dzięki temu, że On jest w nas; stajemy się też najświętsi dzięki temu, że scalamy się z Bogiem, przesiąkamy Nim i przepajamy (1 Tes 5:23).
 - c. Chrystus mieszka w nas jako nadzieja chwały (Kol 1:27), a my przeobrażamy się w Jego obraz z chwały w chwałę (2 Kor 3:18).
4. Z racji tego, że jesteśmy w Chrystusie, niesiemy Go jako sprawiedliwość, świętość i chwałę; w Bożych oczach wyglądamy jak sprawiedliwość, świętość i chwała, a także jak tęcza — 1 Kor 1:30.
5. Rzeczywistość tej tęczy musi się w nas wbudować, żebyśmy — Boży odkupieni — wyglądali jak tęcza, niosąc Boże świadectwo; oznacza to, że będziemy nieśli Bożą sprawiedliwość, świętość i chwałę — Ez 1:28; Obj 4:2–3; 10:1; 21:19–20.
6. Wprawdzie tęcza ta objawi się na wieki, lecz duchowa rzeczywistość tej jaskrawej tęczy powinna objawiać się dziś w kościele — 1 Tm 3:15–16:

- a. W życiu kościoła musimy pozwalać Bogu pracować w nas i przyjmować łaskę do takiego stopnia, aż wszystko stanie się czyste, sprawiedliwe i święte — Flp 2:12–13.
 - b. Jeśli pozwolimy, by święty Boży ogień spalił wszystko, co do Niego nie pasuje, tak by Jego święta natura objawiła się w postaci złota przez nasze człowieczeństwo, kościół napelni Boża sprawiedliwość, świętość i chwała — Ef 3:21.
 - c. Ta sprawiedliwość, świętość i chwała połączą się i będą siebie odzwierciedlać, by uformować jasną tęczę wyrażającą Boga i świadczącą dla Niego.
- D. Nowa Jerozolima wygląda jak tęcza; święte miasto ma wygląd tęczy — Obj 21:19–20:
1. Kolory dwunastu warstw fundamentów mają wygląd tęczy, która otacza wiecznego Boga jako Jego świadectwo; oznacza to, że całe miasto jest zbudowane na wiecznej wierności wiecznego Boga:
 - a. Nowa Jerozolima jest bezpieczna i zbudowana na Bożej wierności, z jaką Bóg dochowuje swego przymierza — 4:2–3; 21:19–20.
 - b. W Bożej ekonomii musimy ukonstytuować się wiernym Bogiem, żeby być wierni, jak On jest wierny — 1 Kor 4:2; 7:25; 1 Tm 1:12; 2 Tm 2:13.
 2. Jako Nowa Jerozolima w wieczności my, suma zbawionych, będziemy tęczą świadczącą na zawsze, że nasz Bóg jest i wierny — Obj 21:2, 10, 19–20:
 - a. Dzięki Bożej sprawiedliwości, świętości i chwale będziemy mieli wygląd tęczy ogłaszającej całemu wszechświatu zbawiającą Bożą wierność.
 - b. Kiedy pojawi się tęcza, Bóg uzyska wypełnienie pragnienia, jakie ma w sercu — Ef 1:9.
 3. Ta wieczna tęcza będzie zwieńczeniem doświadczenia życia chrześcijańskiego i życia kościoła — Obj 4:2–3; 10:1; 21:19–20.

Poselstwo dziesiąte

Jeść zwój — jeść i trawić słowo Boże

Wersety biblijne: Ez 2:8 — 3:3; Jr 15:16a; Obj 10:8–10; Mt 4:4;
J 6:63; 1 P 2:2–3; Hbr 5:13–14.

I. W Księdze Ezechiela 2:8 — 3:4 prorok Ezechiel zjadł zwój i głosił słowa Boże, w Księdze Objawienia 10:8–11 zaś apostoł Jan zjadł zwój i prorokował:

- A. Przed Ezechielem rozparto zwój i powiedziano mu, by go zjadł, a następnie przemówił do domu Izraela — Ez 2:9 — 3:1:
1. Ezechiel otworzył swe usta, a Jahwe dał mu zwój do zjedzenia — w. 2.
 2. Ezechielowi nakazano, by nakarmił swój żołądek i tym zwojem napełnił wewnętrzne części — w. 3a.
 3. Gdy Ezechiel zjadł zwój, Jahwe nakazał mu iść do domu Izraela i głosić Jego słowa — w. 3b-4.
- B. W Księdze Objawienia 10:8–11 powiedziano Janowi, by otworzył zwój, który w rękę trzymał Chrystus, inny Anioł (w. 1), połknął go i wygłosił proroctwo nad licznymi ludami, narodami, językami i królami:
1. Jan nie tylko otrzymał zwój — połknął go — w. 10.
 2. Połknąć to przyjąć coś w głąb swej istoty.
 3. W taki sposób musimy przyjąć boskie objawienie; i Jeremiasz, i Ezechiel to uczynili — Jr 15:16a; Ez 2:8; 3:1–3.

II. „Gdy się znalazły słowa twoje, zjadłem je, a było mi słowo twoje weselem i radością serca mego” — Jr 15:16a:

- A. W świetle całego objawienia zawartego w Świętym Słowie Boże słowa są dobre do jedzenia, i musimy je jeść — Ps 119:103; Mt 4:4; Hbr 5:12–14; 1 P 2:2–3.
- B. Boże słowo to boski zasób w postaci pokarmu, który nas posila — Mt 4:4:
1. Za pośrednictwem słowa jako pokarmu dla nas Bóg udziela nam swych bogactw, by nas pożywić i byśmy ukonstytuowali się Jego pierwiastkiem — J 6:63.
 2. To istotny aspekt Bożej ekonomii — 1 Tm 1:4; Ef 1:10; 3:9.

C. Gdy jemy Boże słowa, stają się one weselem i radością naszego serca — Jr 15:16a.

III. Musimy jeść słowa Biblii — J 6:63; 1 P 2:2–3; Hbr 5:12–14:

A. Słowo Boże ma przede wszystkim karmić, a nie dawać wiedzę — w. 12:

1. Chociaż Biblia jest księgą zawierającą naukę, jej nauka nie służy jedynie temu, by zaszczepiać wiedzę intelektualną, lecz temu, by służyć nam pokarmem — Jr 15:16a.
2. Słowa *mleko* i *stały pokarm* w Liście do Hebrajczyków 5:12 wskazują na to, że słowo Boże służy karmieniu.

B. Pan Jezus przyjmował słowo Boże w Piśmie jako chleb i nim się żywił — Mt 4:4.

C. „Słowa, które Ja wam powiedziałem, są duchem i są życiem” — J 6:63b:

1. Słowa Pana Jezusa są ucieleśnieniem Ducha życia — Rz 8:2.
2. Chrystus jest teraz życiodajnym Duchem w zmartwychwstaniu, Duch zaś jest ucieleśniony w Jego słowach — 1 Kor 15:45b; J 6:63b.
3. Gdy otrzymujemy Jego słowa dzięki ćwiczeniu swego ducha, otrzymujemy Ducha, który jest życiem.

D. Musimy karmić się nieskażonym mlekiem Bożego słowa — 1 P 2:2:

1. Nieskażone mleko otrzymujemy w słowie Bożym, które karmi naszego wewnętrznego człowieka dzięki temu, iż rozumiemy je swoim rozumem i przyswajamy za pomocą swoich władz umysłowych — Rz 8:6; por. Pwt 11:18.
2. Mimo że nieskażone mleko słowa karmi duszę za pośrednictwem umysłu, w ostatecznym rozrachunku karmi ducha i czyni z nas ludzi duchowych, a nie duszecznych, zdolnych do tego, by budować się w duchowy dom Boży — por. 1 Kor 2:15.
3. Żeby korzystać z mleka słowa, smakować Boga i Jego dobroci w słowie, musimy przyjmować Jego słowo za pomocą wszelkiej modlitwy — 1 P 2:3; Ef 6:17–18.

E. Musimy pójść naprzód i przejść od mleka słowa w Pierwszym Liście Piotra 2:2 do słowa sprawiedliwości, będącego stałym pokarmem, w Liście do Hebrajczyków 5:13–14:

1. Mleko przeznaczone jest głównie dla niemowląt, natomiast pokarm stały — dla dorosłych — 1 Kor 3:2; Hbr 5:13–14.

2. Jeść słowo sprawiedliwości, które jest stałym pokarmem, to zdecydowany sposób na to, by przyjmować Chrystusa, doświadczać Go i Nim się radować.
3. Słowo sprawiedliwości ucieleśnia myśl Bożej sprawiedliwości w Jego dyspensacyjnym i zgodnym z zasadą zarządzania postępowaniu ze swym ludem – w. 13:
 - a. Sprawiedliwość to prawość wobec osób, rzeczy i spraw przed Bogiem zgodna z Jego sprawiedliwymi i surowymi wymaganiami – Mt 5:20.
 - b. Sprawiedliwość to sprawa Bożego tronu królestwa i prawości wobec Boga w naszej istocie – Ps 89:14a; 1 Kor 15:34; 2 Kor 5:21.
 - c. Jeśli mamy jeść stały pokarm, słowo sprawiedliwości, musimy zyskiwać doświadczenie i się ćwiczyć – Hbr 5:13–14.

IV. Wierzący doświadcniają na co dzień boskiego udzielania Boskiej Trójcy dzięki temu, że jedzą, trawią i przyswajają Pana Jezusa jako pokarm przez to, iż karmią się Bożym słowem – J 6:35, 51–57, 63:

- A. Boża ekonomia polega na tym, że jemy, trawimy i przyswajamy Chrystusa, a przez to Nim się konstytuujemy, żeby Go wyrażać i reprezentować – 1 Tm 1:4; J 6:35, 51, 57; Rdz 1:26:
 1. W Bożej ekonomii nie chodzi o to, co zewnętrzne, lecz o to, że Chrystus wchodzi w nas wewnętrznie; dlatego musimy obieierać Chrystusa i Go jeść, trawić oraz przyswajać – Ef 3:17a; J 6:57b.
 2. Odwieczny Boży plan polega na udzielaniu się nam Boga, w wyniku czego staje się On każdym włóknem naszej wewnętrznej istoty; On chce, byśmy Go jedli, trawili i przyswajali, żeby móc się stać naszym budulcem – 2 Kor 13:13.
- B. Trójjedyny Bóg staje się naszym życiem i zasobem życia dzięki temu, że wchodzi w nas w organiczny sposób i zostaje przyswojony przez włókna naszej duchowej istoty – Ef 3:16–17a; 4:23.
- C. Jeść Pana Jezusa to przyjmować Go w siebie, by w taki sposób pełen życia mógl Go strawić i przyswoić odrodzony nowy człowiek; codziennie musimy jeść, trawić i przyswajać Jezusa jako nasz duchowy pokarm – J 6:51–57.

- D. Powinniśmy nie tylko wierzyć w Pana Jezusa i przyjmować Go, lecz także jeść, trawić i przyswajając, pozwalając Mu stawać się zawartością naszej istoty — 3:15–16; 6:51–57.
- E. Gdy jemy Pana Jezusa, nasze duchowe trawienie musi być właściwe — Ez 2:8 — 3:3; Jr 15:16a; Obj 10:9–10:
1. Jeśli mamy dobre trawienie, pokarm będzie mógł się przedstawiać do każdej części naszej wewnętrznej istoty i w nią wnikać — Ef 3:16–17a.
 2. Niestrawność oznacza, że Chrystus jako pokarm nie może w ogóle wnikać w nasze wewnętrzne części — Hbr 3:12–13, 15; 4:2:
 - a. Niestrawność oznacza, że Pan jako duchowy pokarm nie może w ogóle w nas się przedostać.
 - b. Kiedy nie ma toru, którym pokarm mógłby przedostać się do naszych wewnętrznych części, nabawimy się niestrawności.
 3. Całą swoją istotę, w tym wszystkie wewnętrzne części, musimy utrzymywać w otwartości na Pana, żeby duchowy pokarm mógł się w nas przedstawiać; jeśli będziemy właściwie trawić i przyswajając, to będziemy wchłaniać Chrystusa, nasz duchowy pokarm, Chrystus zaś stanie się naszym budulcem, żeby Bóg uzyskał wyraz siebie — Ef 3:16–17a; Kol 3:4, 10–11.
 4. Dzięki temu, że jemy, trawimy; dzięki temu, że trawimy, przyswajamy; a dzięki temu, że przyswajamy, do naszej istoty dostają się wartości odżywcze bogactw Chrystusa, które to bogactwa wrastają w nasze organiczne tkanki — Ef 3:8.
 5. Każdy wierzący, który przyjmuje boskie udzielanie Boskiej Trójcy dzięki spożywaniu, trawieniu i przyswajaniu Pana Jezusa, będzie żył z powodu Niego — J 6:57b.
- F. Ponieważ wszyscy spożywamy Chrystusa, jeden chleb, jesteśmy jednym Ciałem — zbiorowym Chrystusem, Chrystusem-Ciałem — i w ten sposób zrealizujemy Boże zarządzanie w celu wypełnienia Jego odwiecznego zamysłu — 1 Kor 10:17; 12:12; Ef 3:11; 5:30.

Poselstwo jedenaste

Boże odzyskiwanie za pośrednictwem życia przez pasienie

Wersety biblijne: Ez 34:11–16, 23–31; J 10:10, 16; 21:15–17;

1 P 2:25; 5:2, 4; Hbr 13:20; Obj 7:16–17.

I. Paść to otaczać stado wszechzawierającą, czułą troską – J 21:15–17; Dz 20:28:

- A. Pasienie odnosi się do troski o wszelkie potrzeby owiec – Ps 23.
- B. Trzeba zaspokajając potrzeby wszystkich owiec i dobrze się nimi zajmować.

II. W trzydziestym czwartym rozdziale Księgi Ezechiela Pan przychodzi jako Pasterz, by szukać owiec i je odnaleźć – w. 11–31; Łk 15:3–7; Mt 9:36; J 10:11; 21:15–17; Hbr 13:20; 1 P 5:3–4:

- A. Pan wyprowadza nas spośród niewierzących i przyprowadza do siebie – Ez 34:12–13a; por. Ef 2:12–13.
- B. Przyprowadza nas do naszej własnej ziemi, oznaczającej Chrystusa, który jest dobrą ziemią Kanaan – Ez 34:13b; por. Kol 1:12.
- C. Przyprowadza nas ponownie na wysokie góry, oznaczające Chrystusa zmartwychwstałego i wyniesionego na niebiosa – Ez 34:13–14.
- D. Przyprowadza nas ponownie do strumieni, oznaczających żywą wodę życiodajnego Ducha – w. 13; Obj 22:1; 1 Kor 12:13; Ps 36:8.
- E. Karmi swoje stado u strumieni, co oznacza, że karmi nas swoimi bogactwami – Ez 34:13; Obj 22:1–2a.
- F. Przyprowadza nas ponownie na dobre i obfite pastwisko, oznaczające Chrystusa, który jest naszym zasobem życia – Ez 34:14; Ps 23:2; J 10:9; por. 1 Tm 1:4.
- G. Doprowadza do tego, że się kładziemy, i jednocześnie daje nam wewnętrzny odpoczynek – Ez 34:15; Pnp 1:7; Mt 11:28–30.
- H. Obwiązuje skruszonego i wzmacnia chorego, co oznacza, że obwiązuje i uzdrowia pogrążonych w rozpacz oraz chorych – Ez 34:16a; Iz 61:1–2; Łk 4:18–19; Mt 9:9–13.
- I. Pan sprawuje sprawiedliwy sąd pośród nas, usuwając wszystko, co niesprawiedliwe – Ez 34:17–22; Kol 3:15.
- J. Chrystus jest prawdziwym Dawidem, prawdziwym Pasterzem, którego uczyniono Pasterzem, by nas karmił i sprawiał, że się napelnimy i zaspokoimy – Ez 34:23:

1. Troszczy się o nas, w tym o wszelkie nasze kłopoty i obowiązki, a także przeróżne aspekty naszego życia na co dzień — Ps 23.
 2. Pańska troska o nas jako Pasterza skutkuje tym, że okazujemy Mu posłuszeństwo, naszemu Królowi, i przechodzimy pod Jego władzę królewską — Obj 7:17.
 3. Gdy doświadczamy pasienia przez Pana i pozostajemy pod Jego władzą królewską, radujemy się Jego przymierzem pokoju i nie zniewalają nas już kłopoty ani niepokój — Ez 37:25a.
 4. Gdy On nas pasie, wszelkie złe bestie, źli ludzie trzymają się z dala od odzyskanego Pańskiego ludu — 34:25b; por. Dz 20:28–29; Flp 3:2–3.
 5. Łamie drążki jarzma, w tym jarzmo grzechu i świata, oraz wybawia nas z wszelakiej niewoli — Ez 34:27b.
 6. Obiecuje, że nie staniemy się zdobyczą wroga i że będziemy mieszkać w spokoju i bezpiecznie — w. 28a, 25b.
- K. Sprawia, że stajemy się źródłem błogosławieństwa dla innych, żeby On — jako deszcz błogosławieństw i miejsce siewu, o którym głośno — ich zaopatrzył — w. 26–27a, 29; Za10:1; Ez 36:35.
- L. Dzięki doświadczaniu pasienia przez Niego cieszymy się Bożą obecnością; jesteśmy Jego, a On nasz w społeczności, jaką z Nim mamy, i jedności, żeby Bóg zespolił się z człowiekiem — 34:30–31.

III. Chrystus jest dobrym Pasterzem, wielkim Pasterzem, Arcypasterzem i Pasterzem naszych dusz — J 10:9–17; Hbr 13:20–21; 1 P 5:4; 2:25:

- A. Jako dobry Pasterz Pan Jezus przyszedł, byśmy mieli życie i mieli je w obfitości — J 10:10–11:
1. Położył życie duszewne, ludzkie życie, by dokonać odkupienia za owce, by mogły one dzielić Jego życie *zoe*, boskie życie — w. 11, 15, 17.
 2. Wyprowadza swoje owce z zagrody i wprowadza w siebie jako pastwisko — miejsce, w którym owce mogą się paść — gdzie mogą one jeść z Niego swobodnie i Nim się karmić — w. 9.
 3. Pan uformował żydowskich i pogańskich wierzących, podlegających Jego pasieniu, w jedno stado (kościół, Ciało Chrystusa) — w. 16.
- B. Bóg „wzbudził z martwych naszego Pana, wielkiego Pasterza owiec, we krwi wiecznego przymierza” — Hbr 13:20:

1. Wieczne przymierze polega na zwieńczeniu Nowej Jerozolimy dzięki pasieniu.
 2. Wieczne przymierze to przymierze nowego testamentu polegające na zdobyciu stada, będącego kościołem, prowadzącym do powstania Ciała Chrystusa, które znajduje zwieńczenie w Nowej Jerozolimie.
 3. Jako wielki Pasterz Pan czyni treści nowego przymierza rzeczywistymi dla nas — 8:8–13.
- C. Jako Arcypasterz Chrystus pasie swoje stado za pośrednictwem starszych w kościołach — 1 P 5:4:
1. Bez pasienia przez starszych nie można zbudować kościoła.
 2. Pasienie przez starszych powinno być Chrystusowym pasieniem przez nich.
- D. Jako Pasterz naszych dusz pneumatyczny Chrystus nadzoruje nasz wewnętrzny stan, troszcząc się o sytuację, w jakiej znajduje się nasza wewnętrzna istota — 2:25:
1. Pasie nas, troszcząc się o dobro naszej duszy i sprawując nadzór nad stanem naszej wewnętrznej istoty.
 2. Ponieważ nasza dusza jest bardzo skomplikowana, potrzebujemy Chrystusa, który jest życiodajnym Duchem w naszym duchu, by pasł nas w naszej duszy i zatroszczył się o nasz umysł, emocje i wolę, oraz nasze problemy, potrzeby, a także rany.
 3. Jako Pasterz naszych dusz Pan odnawia naszą duszę i daje jej odpocząć — Ps 23:3a; Mt 11:28–30.

IV. Dwudziesty pierwszy rozdział Ewangelii Jana, traktujący o pasieniu, stanowi zakończenie i zwieńczenie całej księgi; pasienie jest kluczem do tej Ewangelii:

- A. Ewangelia Jana to księga o Chrystusie, który przychodzi i staje się naszym życiem dzięki pielęgnowaniu nas oraz karmieniu; pielęgnować innych to ich uszczęśliwiać i sprawiać, by było im przyjemnie i wygodnie (Mt 9:10; Łk 7:34), karmić zaś to odżywiać ich wszechzawierającym Chrystusem (Mt 24:45–47).
- B. Po swoim zmartwychwstaniu Pan pasł Piotra i zlecił mu karmienie Jego baranków oraz pasienie Jego owiec; posługa apostołska zostaje włączona do niebiańskiej posługi Chrystusa, żeby otoczyć opieką Boże stado, kościół, prowadzący do powstania Ciała Chrystusa — J 21:15–17:

1. Wyniesiony na niebiosa Chrystus polecił apostołom, żeby z Nim współpracowali i zrealizowali Bożą nowotestamentową ekonomię — 1 Tm 1:4; Ef 1:10.
2. Jeśli chodzi o pasienie, posługa apostołowska współpracuje z niebiańską posługą Chrystusa i czyni na ziemi to, co On czyni w niebiosach.

V. Pierwszy List Piotra 5:2 mówi o pasieniu stada Bożego według Boga:

- A. *Według Boga* oznacza, że żyjemy Bogiem.
- B. Gdy jesteśmy jedno z Bogiem, stajemy się Nim i Nim jesteśmy, pasąc innych.
- C. Paść według Boga to paść według Bożej natury, Jego pragnienia, sposobu i chwały, a nie według własnego upodobania, pożytku, zamysłu i usposobienia.
- D. Paść według Boga to paść według tego, czym Bóg jest w swoich przymiotach — 1 J 1:5; 4:8, 16.
- E. Aby paść według Boga, musimy się stać Bogiem w życiu, naturze, wyrazie i funkcji:
 1. Musimy napełnić się po brzegi boskim życiem, radując się Trójjedynym Bogiem, który jest źródłem, źródłem i rzeką, żeby stać się całością boskiego życia, a nawet samym boskim życiem — J 4:14; Kol 3:4.
 2. Musimy się stać Bogiem w Jego przymiotach miłości, światła, sprawiedliwości i świętości — 1 J 3:2; 2 P 1:4.
 3. Musimy być powieleniem Chrystusa, Jego wyrazem, żebyśmy — gdy pasimy — wyrażali Boga a nie własne „ja” z jego usposobieniem i dziwactwami — J 12:24.
 4. Musimy się stać Bogiem w Jego funkcji pasienia stada Bożego według tego, czym On jest, i Jego celu, jaki ma w swojej ekonomii — Ps 23:6b; Ef 4:12, 16; Obj 21:2, 10–11.

VI. Na wieki będziemy doświadczać Chrystusa i radować się Nim jako wiecznym Pasterzem — 7:16–17:

- A. Chrystus, nasz wieczny Pasterz, poprowadzi nas do siebie, źródeł wody życia, byśmy radowali się wiecznym udzielaniem Trójjedynego Boga — w. 17a.

- B. Wody życia zostaną dostarczone, wody łoż zaś — otarte — w. 17b.
- C. Ponieważ Chrystus będzie pasł w wieczności, nie będzie łoż, głodu ani pragnienia — tylko radość — w. 16–17.

Poselstwo dwunaste

Wewnętrzne odzyskiwanie przez życie służące realizacji Bożej ekonomii

Wersety biblijne: Ez 36:21–38.

I. „Synu człowieczy, zwróć się ku górze Seir i prorokuj przeciwko niej” – Ez 35:2:

A. To, że sąd nad Edomem zostaje tu powtórzony (por. 25:12–14), wskazuje, iż w procesie Bożego odzyskiwania przez życie wciąż zachodzi potrzeba Bożego sądu, szczególnie nad Edomem, który przedstawia w formie typu starego człowieka (zob. przyp. 1 do w. 12):

1. Stary człowiek odnosi się do naturalnego życia w naszej duszy; to nasza istota, którą stworzył Bóg, która jednak znalazła się w upadku w wyniku grzechu i która jest tym samym, co pierwsze „ja” w Liście do Galacjan 2:20.
2. Dawniej nasza dusza działała jako niezależna osoba, której życiem i osobowością był stary człowiek; teraz, ponieważ stary człowiek został ukrzyżowany (Rz 6:6), nasza dusza powinna działać jedynie jako organ Chrystusa i znajdować się pod panowaniem naszego ducha, mając Chrystusa za swoje życie.
3. Ponieważ bardzo trudno uporać się ze starym człowiekiem, wciąż na nowo musi się odbywać nad nim sąd, aż do dnia odkupienia naszego ciała – Ef 4:30.

B. Aby nas odzyskać i uczynić nowym człowiekiem, Bóg musi osądzić naszego starego człowieka, nasze stare stworzenie – Rz 6:6; Ef 4:22–24; Kol 3:9–11.

II. Aby nastąpiło wewnętrzne odzyskanie ludu, Bóg działa przez wzgląd na swoje święte imię – Ez 36:21–23; Mt 6:9; Iz 29:23:

A. W swoim odzyskiwaniu Bóg działa przez wzgląd na swoje święte imię – por. Ef 1:4; Obj 21:2.

B. Odzyskano nas i ożywiono nie ze względu na jakieś zasługi, ale ponieważ Bóg uczynił coś w nas przez wzgląd na swoje imię – por. 2 Tm 1:9; Tt 3:5; 1 P 3:15.

III. Aby nastąpiło wewnętrzne odzyskanie ludu, Bóg stosuje wobec

niego prawne odkupienie, żeby go oczyścić drogocenną krwią Chrystusa – Ez 36:25; 1 P 1:18–19:

- A. W Księdze Ezechiela 36:25 czysta woda odnosi się do odkupieńczej i oczyszczającej krwi, która jest otwartym źródłem oczyszczającym z grzechu i nieczystości – Za 13:1; por. Lb 19:2–10.
- B. Pan zmywa z nas wszelki brud, w tym wszelkie rzeczy grzeszne, nieprawe, niesprawiedliwe i ciemne – 1 J 1:7, 9; por. Ef 5:8–9.
- C. Pan oczyszcza nas z wszelkich bożków – Ez 14:3; 1 J 5:21; Kol 1:18b.

IV. Aby nastąpiło wewnętrzne odzyskanie ludu, Bóg stosuje wobec niego swoje organiczne zbawienie i daje mu nowe serce oraz nowego ducha, żeby lud ten został przebóstwiony i stał się nowym stworzeniem, Nową Jerozolimą – Ez 36:26; 2 Kor 5:17; Obj 21:2; Ps 51:10; 78:8; 1 P 3:4:

- A. Gdy trwamy w upadłym i odstępczym stanie, nasze serce względem Pana jest kamienne i twarde, a nasz duch – obumarły – Ef 2:1; 4:18:
 - 1. Gdy Pan nas zbawia i ożywia, odnawia nasze serce i z kamiennego czyni je sercem z ciała, sercem, które jest miękkie i pełne miłości względem Niego – por. 2 Kor 3:3.
 - 2. Ponadto ożywia i odnawia naszego ducha swoim boskim życiem – Kol 2:13.
 - 3. W wyniku tego kochamy Pana, nasze odnowione serce Go pragnie i możemy mieć z Nim styczność, przyjmować Go i zawierać dzięki ćwiczeniu swego odnowionego ducha.
- B. Pan daje nam nowe serce, byśmy Go kochali – Mk 12:30:
 - 1. Nasze serce reprezentuje nas w wyrażaniu skłonności, upodobań i pragnień – por. Mt 15:8.
 - 2. Nasze serce reprezentuje nas w działaniu, to nasz przedstawiciel w działaniu – por. Prz 4:23; Mt 12:34–35; 15:18–19.
 - 3. Bóg daje nam nowe serce, ponieważ chce, byśmy skłaniali się ku Niemu, uwielbiali Go, pragnęli i kochali – 1 Kor 16:22; 2:9.
 - 4. Aby utrzymać swe serce w stanie nowości, musimy wciąż zwracać je do Pana i dążyć do czystości, kochając Go całym sercem – Mk 12:30; 2 Kor 3:16–18; Mt 5:8; Prz 4:20–23; Ps 119:2, 11:

- a. Nasze serce musi być miękkie – Ez 36:26; por. Mt 13:19; 2 Kor 5:10–11a; Iz 11:2; Rz 8:28.
 - b. Nasze serce musi być czyste – Mt 5:8; 2 Tm 2:22.
 - c. Nasze serce musi kochać – Ef 3:17, 19; 2 Kor 5:14.
 - d. Nasze serce musi być spokojne – Dz 24:16.
- C. Pan daje nam nowego ducha, byśmy Go przyjęli i mieli z Nim styczność – J 4:24:
- 1. Niebiosa służą ziemi, ziemia – człowiekowi, człowiek zaś został stworzony przez Boga i ma ducha, żeby mógł mieć kontakt z Bogiem, przyjmować Go, oddawać Mu cześć, żyć Nim, wypełniać Boży zamysł dla Niego i być z Nim jedno – Rz 8:16; 1 Kor 6:17.
 - 2. Ponieważ mamy nowego ducha, oznacza to, że nasz stary, stłumiony duch został ożywiony w wyniku odrodzenia – Ef 2:1; J 3:6.
 - 3. Przebiegły szatan skrył sprawę ludzkiego ducha przez większość chrześcijan; część człowieka, którą jest duch, się przecocha – Rdz 2:7; Prz 20:27; Za 12:1; J 4:24; 1 Tes 5:23; por. Jud 19–21.
 - 4. Aby utrzymać swe serce w stanie nowości, nieustannie musimy ćwiczyć swego ducha, by mieć kontakt z Panem i postępować, żyć oraz być w duchu i według ducha – Rz 8:4; 6:4; 7:6; 1 Kor 6:17:
 - a. Musimy wzywać imienia Pana – Rz 10:12.
 - b. Musimy modlitwienie czytać Jego słowo, które jest Duchem – Ef 5:26; 6:17–18.
 - c. Zawsze musimy się radować, nieustannie modlić i dziękować w każdym położeniu – 1 Tes 5:16–18.
 - d. Musimy rozniecać naszego ducha, nie gasząc Ducha – 2 Tm 1:6–7; 1 Tes 5:19.
 - e. Musimy praktykować prorokowanie w celu budowania kościoła, nie lekceważąc prorokowania – w. 20; 1 Kor 14:4b, 31–32.

V. „Mojego ducha dam do waszego wnętrza i uczynię, że będziecie postępować według moich przykazań, moich praw będziecie przestrzegać i wykonywać je” – Ez 36:27:

- A. Aby nastąpiło wewnętrzne odzyskanie ludu, Bóg daje nam nie tylko nowe serce i nowego ducha (w. 26), lecz także wkłada w nas swego Ducha, do naszego ducha, i czyni te dwa duchy jednym zespolonym duchem (Rz 8:9, 16); sprawia również, że jesteśmy z Nim jednym duchem (1 Kor 6:17).
- B. Duch Boży w nas zawiera Bożą naturę, która odpowiada Bożemu prawu; ponieważ mamy w sobie tę naturę (2 P 1:4), możemy samorzutnie przestrzegać Jego prawa dzięki postępowaniu według naszego odrodzonego ducha, w którym mieszka Duch Święty (Rz 8:4; Ga 5:16, 22–23, 25).
- C. To, że Pan sprawia, iż postępujemy według Jego ustaw, odnosi się do prawa (automatycznie działającej zasady, wewnętrznej, automatycznej funkcji) Ducha życia (Rz 8:2); Pan nas tak prowadzi, byśmy postępowali ścieżkami sprawiedliwości przez wzgląd na Jego imię (Ps 23:3).
- D. Sprawiedliwe wymogi prawa spontanicznie i automatycznie wypełniają się w tych, którzy postępują według ducha — Rz 8:4, 2.
- E. Duch z naszym duchem jest kluczem, sekretem, do organicznego Bożego zbawienia — w. 16; 5:10.

VI. W wyniku wewnętrznego odzyskiwania przez życie wymarłe i jałowe miejsca staną się niczym ogród Eden — Ez 36:34–36:

- A. Pańskie odzyskiwanie powinno znaleźć się na etapie, na którym będzie niczym ogród Eden.
- B. W „ogrodzie Eden” mamy Chrystusa — roślinę, o której jest głośno (34:29) — Chrystusa, który jest drzewem życia z obfitym zasobem pokarmu (Obj 2:7; 22:14).

VII. Aby nastąpiło wewnętrzne odzyskanie ludu, Pan pragnie pomnożyć u nas ludzi jak trzodę — Ez 36:37–38:

- A. Pan obiecał nas pomnożyć, zapełnić jałowe miasta „stadami ludzi” (w. 38), my jednak wciąż musimy pytać Go i prosić, by uczynił to, czego pragnie — Łk 10:2.
- B. Nie mówmy, że liczby nic nie znaczą i że nas nie obchodzą; módlmy się o przyrost, ogłaszając Pańską obietnicą zawartą w trzydziestym szóstym rozdziale Księgi Ezechiela; pamiętajmy, że na jakość wpływa ilość.
- C. Módlmy się, by Pan obdarzył nas przyrostem i przywiódł stada ludzi — por. J 4:4–8, 28–30, 39–42; Łk 19:1–10.

PYTANIA DO POSELSTW:

7.

Podczas omawiania kolejno całego planu poselstwa, dodatkowo upewnij się, że odpowiedziałeś na następujące pytania:

1. Co to znaczy doświadczać przejrzystego nieba?
2. Co znaczy to, że żywe stworzenia opuszczają swoje skrzydła?
3. Czym jest szczyt naszego duchowego doświadczenia?
4. Co jest jedyną władzą w kościele?
5. Jakie znaczenie ma to, że tron wygląda jak kamień szafirowy, i że jest przekazywany ziemi przez żywe stworzenia i wraz z nimi?

8.

1. Przedstaw w punktach najważniejsze części poselstwa ewangelizacyjnego na temat tajemniczej myśli o więzi Boga z człowiekiem.
2. Co widzisz z Pana Jezusa, który jest Panem wszechświata oraz Pionierem i Poprzednikiem?
3. Jaki związek istnieje pomiędzy Bożym pragnieniem wprowadzenia nas na tron a buntem szatana przeciwko Bożemu tronowi?
4. Czego nauczyłeś się o królowaniu w życiu i co widzisz na temat związku między królowaniem w życiu a Bogiem-człowiekiem na tronie?

9.

1. Przedstaw, w jaki sposób tęcza pozostaje znakiem Bożej wierności w zachowywaniu Jego przymierza, gdy On sędzi ziemię.
2. Wyjaśnij, jak możemy zyskać rzeczywistość tęczy i być Bożym świadectwem dzięki niesieniu Chrystusa, który jest sprawiedliwością, świętością i chwałą?
3. Wyjaśnij, dlaczego Nowa Jerozolima wygląda jak tęcza, i o czym to świadczy.

10.

1. Wyjaśnij, w jaki sposób jedzenie i trawienie słowa Bożego wiąże się z prorokowaniem.
2. Wykaż na podstawie Pisma Świętego, że słowo Boże udziela przede wszystkim duchowego pokarmu a nie zaledwie wiedzy?
3. Jak możemy posunąć się naprzód w kwestii jedzenia i trawienia Bożego słowa?
4. W jaki praktyczny sposób trawimy i przyswajamy słowo Boże i dlaczego czasem doświadczamy duchowej niestrawności?

